

rettede mod mit første Foredrag. Der er fremsat flere Indsigelser derimod, men dels ere de af mindre væsentlig Betydning, dels ere de indbegaaede under den stedfundne Diskussion af andre ærede Talere, og jeg kan derfor indskrænke mig til at omtale de Ytringer, som ere faldne i Anledning af, hvad der indeholdes i Betænkningen for 1870—71. Jeg skal saa meget mere dvæle derved, som to ærede Talere have opholdt sig derved, først det ærede Medlem for Nørresundby (Suel), der haabede ikke at være indiskret ved at røbe den Jæmmelighed, at jeg er Forfatter af Statsrevisionsens Betænkning, vedkommende § 21 for Finantsaaret 1870—71. Denne Frygt for at være indiskret kunde det ærede Medlem godt have sparet sig, thi det staaer at læse med ganske tydelige Ord foran i Betænkningen, at jeg er Forfatter til denne Del af samme Betænkning. Jeg skal ved denne Leilighed sige til, at jeg ogsaa er Forfatter af de andre Betænkninger, saa vidt jeg huster, uden Undtagelse fra Aaret 1858—59, ikke tidligere, og at jeg altsaa har forfattet de 2 Betænkninger, ved hvilke jeg væsentlig dvælede i mit første Foredrag, nemlig Betænkningerne for 1858—59 og for 1859—60. — Det ærede Medlem for Præsts Amts 6te Valgfreds (Bojsen) kom dernæst ogsaa tilbage til denne Ytring og indlebede det med nogle Bemærkninger om, at det selvsjælgelig var tilladt at forandre sin Opfattelse, og især vilde han — om jeg forstod det ærede Medlem ret — give denne Frihed til en Mand, der tidligere havde undertalt sig om en Sag og nu havde haft Leilighed eller Anledning til at se denne Sag under en anden Synsvinkel; men der var en Betingelse for denne Frihed, og det var den, at han aabent og ærligt vedgik dette. Ja, jeg skal kunne slutte mig til denne Udtalelse af det ærede Medlem; men den aabne og uforbeholdne Tilstaaelse, som det ærede Medlem krævede, haaber jeg, at han vil skjænke mig, naar jeg nu lidt nærmere omtaler Sagen og paaviser Sammenhængen dermed. — Den Udtalelse, man har paaberaabt sig og henvist til i Statsrevisionsens Betænkning 1874—75, findes Pag. 116 i Betænkningen for 1870—71. Efterat Theatret i en Række af Aar ikke havde haft nogen virkelig Reservecfond, det vil sige dette Ord taget i den Betydning, at der ikke var Penge i Kassen, begyndte der nu at komme Penge tilstede ved gunstigere Aar, og det hedder da i Regnskabet for Theatret, „at man havde i Anledning heraf anlagt en Kapital-Konto“. Nu har jeg tidligere i mit første Foredrag gjort opmærksom paa, at Statsrevisionen bestandig har hævdet den Opfattelse, at Theatret har en Reservecfond, og at denne vedblivende bestod. Der var altsaa Anledning for Statsrevisionen, da det her berettes, at der var anlagt en Kapitalkonto, at minde om, at Theatret havde en Reservecfond, og at Pengene derfor burde opføres som Reservecfondens tilhørende. De Ord, der staa der, ere disse: „Af Med-

delelsen sammefteds“, — nemlig i Regnskabet — „at der i Theatreaaret 1870—71 er anlagt en Kapitalkonto“, synes at fremgaa, at det er gaaet i Forglemmelse ved Theatrets Regnskabsførelse, at dette Institut har en Reservecfond, og hvilken Betydningen er deraf“. Jeg beder nu om, at De holde Anledningen til Udtalelsen klart for Die, det er det, at der meddeles i Regnskabet, at der er oprettet en Kapital-Konto; dette bringer Statsrevisionen til at erindre om at Theatrets Regnskabsførelse maa have forglemt, at der bestaar en Reservecfond, og hvilken Betydningen er deraf. Det, der nu har bragt Statsrevisionen fra 1874—75 til fuldstændig at misforstaa denne Udtalelse og at ulede Noget deraf, som slet ikke indeholdes deri, det er den Mening, at Statsrevisionen 1874—75 har haft det Spørgsmaal under Forhandling, „hvilken Raadighed er over Reservecfonden“, som der slet ingen Anledning er til at bringe under Spørgsmaal i Betænkningen 1870—71, og som der heller ikke har været tænkt paa der. Det er kun bemærket, da Theatrets Regnskabsførelse har glemt, at der bestaar en Reservecfond og meddele, at der er oprettet en Kapitalkonto, at Reservecfonden endnu bestaar, og der er da henvist til Finantsloven 1856—57, hvor Reservecfonden første Gang opførtes. Spilken er nu da Betydningen af Reservecfonden? Ja, det tillod jeg mig — og jeg tror paa en ikke let misforstaaelig Maade — i mit første Foredrag at udvinkle. Jeg har der sagt, at Reservecfonden er det regnskabsmæssige Udtryk for Theatrets finansielle Selvstændighed. I den Mening blev den oprettet i 1856—57, og i den Mening bestaar den efter min Mening endnu, og det af den Grund, at dette regnskabsmæssige Udtryk for Theatrets finansielle Selvstændighed maa blive staaende saalænge, som Theatrets finansielle Selvstændighed bestaar. Statsrevisionen for 1874—75 har nu faaet den Opgave at undersøge, hvilken Ketten er til at bruge Reservecfonden, og den har da ladet sig lede af denne Udtalelse til at søge tilbage til 1856—57 ikke som Udgangspunkt for en Undersøgelse, men for at blive staaende derved; den er dog naaet noget videre end til Betænkningen for 1856—57, nemlig til Betænkningen for 1858—59, og er der naaet til Betænkningens pag. 35, men ikke, som jeg viste i mit første Foredrag, til pag. 36 og endnu mindre til Betænkningen om det søgende Lars Regnskab, hvor den daværende Statsrevisions Opfattelse er udførlig forklaret. Jeg tror nu, at der ikke kan være nogen Misforstaaelse tilstede med Hensyn til min Stilling til denne Sag, og jeg skal derfor overlade den til ærede Medlemmers nærmere Overveelse.

Bojsen: De Udtalelser, som nu kom fra den ærede Minister, nøjsagede mig til at begjære Ordet, endstjændt jeg ellers havde troet, at Sagen